

Portrettintervju med Erling Løken Andersen

[DN dn.no/magasinet/portrettet/erling-loken-andersen/journey/portrettet/seriegrunder-erling-loken-andersen-jeg-har-tre-interesser-kunst-klokker-og-vin/2-1-1137022](https://dn.no/magasinet/portrettet/erling-loken-andersen/journey/portrettet/seriegrunder-erling-loken-andersen-jeg-har-tre-interesser-kunst-klokker-og-vin/2-1-1137022)

1. april 2022

– Jeg har egentlig bare ett mål. Det er å bli milliardær.

Han lener seg tilbake i den lysegrå sofaen.

– Du må ha et mål, hvis ikke er arbeidet verdiløst. Og det gjelder å sette seg et mål som er stort nok til at du kanskje aldri når det.

– *Hvor langt er du unna å nå målet?*

– Vanskelig å si, men jeg er på vei. Det går veldig bra, det er bare å sjekke offentlige regnskaper, det.

Seriegründer og administrerende direktør Erling Løken Andersen sitter i åttende etasje i en kontorbygning på Skøyen, der firmaet hans, digitalbyrået og it-utviklingselskapet Journey, holder til.

– Som «Reisen», sier han.

– Selskapets grunnleggende dna er å være på reise.

– *Hvor er dere på vei?*

– Det vet vi ikke helt. Tidligere i år fusjonerte vi med et svensk selskap, nå omsetter vi for over 80 millioner og har over 50 ansatte. Men den egentlige reisen, er reisen i seg selv. Reisen er målet.

Les også: – Alt skal skje så søvndyssende sakte i bank. Men det er bare tull

Fakta: Erling Løken Andersen

Alder: 40 år.

Familie: Gift, har barna Atlas (1) og Eira Turid (5).

Stilling: CEO Journey Group AB, Advokatguiden AS og investor.

Bakgrunn: Utdannet Art Director ved Westerdals Reklameskole, senere jurist ved UIO. Seriegründer.

Aktuell: Leder for to norske gründerbedrifter på vei ut i verden: markedsføringsselskapet Journey Group AB og advokatvurderingsplattformen Advokatguiden AS.

Multitasker

Vinterlyset siver inn gjennom store vindusflater, treffer romslige modulsofaer og designkonstoler. En frodig monsteraplante lener seg inntil en neongul vegg, store kunstbøker ligger henslengt på lave glassbord. Møterommene har navn etter kjente konseptkunstnere: Hirst, Kaws. Vi sitter i Melgaard-rommet.

– Jeg har tre interesser, sier Andersen: – Kunst, klokker og vin. Mesteparten av kunsten på veggene her er min egen.

– *Og hvor mange klokker har du?*

– Ikke så mange. Fem, kanskje?

Selv ser han ut som han er på vei til Syden, iført hvite sneakers, hvite oppbrettede bukseben og hvit t-skjorte. Andersen er nemlig ute på flere reiser: Parallelt med Journey driver den tidligere senioradvokaten også Advokatguiden, et slags Tripadvisor for advokater, der klienter kan vurdere, anmelde og sammenligne advokater.

– *Enda mer rating, altså?*

Han avslører et lite smilehull på høyre kinn.

– Det jeg selv så som advokat, var en ekstremt lukket, elitistisk og hierarkisk bransje der noen få folk laget spillereglene. Det er null transparens hva gjelder pris eller hvilke advokater som er dyktige, og et klassesystem internt i bransjen. Jeg ønsker å synliggjøre de gode advokatene – og de dårlige.

– *Apropos synliggjøring: På siden kan advokatene betale for en «premium profil». Det høres ut som Tinder Gold?*

– Det er litt Tinder Gold-følelse over det. Men er det noe jeg har lært, er det at alle *siter* må ha en kommersialiseringsmodell for å holde hjulene i gang.

Jeg vokste opp i en kjernefamilie i Moss, med mor Turid, far Bjørn og lillebror Bjørn. Foto: Privat

Tidlig krøkes

Han vokste opp i en sveitservilla i Moss, og visste allerede første skoledag hva han ville bli:

- Administrerende direktør. Alle lo.
- *Bortsett fra deg?*
- Jeg var dønn seriøs. Jeg ville være fri, ikke ha noen over meg. Hvis du også kontrollerer styret og aksjonærene, er du den ultimate sjefen.
- *Litt tidlig å tenke i de baner?*
- Kanskje. Men jeg så hvor hardt foreldrene mine jobbet. Det var alltid noen over dem som bestemte. Det virket som et begrenset liv.

Faren hans var skipskaptein, og var borte i tre–fire måneder av gangen. Mens han var på sjøen, oppdro moren Erling og lillebroren.

- Hun jobbet som barnepleier på Ullevål, men alle kalte henne overlege, for hun var så streng.
- *På hjemmebane og?*

– Jeg ryddet rommet, for å si det sånn.

Han tenker seg om i tre sekunder.

– Jeg er blitt veldig feminist av å vokse opp med en sterk kvinne. Du ser hva kvinner kan levere når de vil – det er mye mer enn menn. Her i Journey vil vi gjerne ha så mange kvinner som mulig. De er ryddige og flinke.

– *Mens menn bare roter?*

– Ja, jeg vil si at det er mer rot blant menn.

– *Er du rotete?*

– Jeg har ikke tid til det, dessverre. Man må være strukturert for å få til ting.

En natt, han kan ha vært syv-åtte, snek han seg ned fra soverommet for å tyvlytte på foreldrene som satt og pratet i stuen.

– De snakket om å pusse opp den gamle villaen. Oppussingen kom til å koste en *million*, det var *sykt* mye penger i 1988. Pappa var 48 da han fikk meg, mamma var ti år yngre, i mine øyne var de eldgamle, og jeg tenkte: Shit, de kommer sikkert til å dø om noen år, og da arver jeg den gjelden på en million. Nå må jeg begynne å tjene penger, komme i gang.

Han gikk med avisen «for harde livet», og prøvde å spare opp en million.

– Jeg husker at jeg sa til noen venner: «Jeg gleder meg til livet begynner.» For det var det jeg ventet på, å starte egen business.

Les også: – Jeg var opptatt av å teste meg selv mentalt, for å se hva jeg tålte

2020: Erling blir kommandør i vinklubben Commanderie de Bordeaux à Oslo. Foto: Privat

Fakta: 12 tette:

Leser daglig: DN, Finansavisen, og dessverre VG og Dagbladet.

Ser på: «90 Days to Wed». Verdens mest *trashy* realityserie om folk som får 90 dager til å gifte seg i et nytt land. Det går på TLC, og er det eneste jeg ser på.

Hører på: Jazz.

Favorittduppeditt: Mobilen min.

Kjører: Mercedes G500 Geländewagen. Den store firkantede som ser ut som en militærjeep.

Skulle bli som 12-åring: Administrerende direktør.

Favorittbok: Alt av Hamsun. Men kanskje spesielt «Markens grøde» eller «Sult».

God til: Jeg er en allrounder, kan litt av alt, men er ikke best i noe.

Dårlig til: Jeg er veldig utålmodig.

Redd for: Edderkopper og bæsjebleier.

Kan ikke fordra: Uansvarlige folk.

Favorittnettsted: reddit.com.

SoMe før SoMe

Han fikk sin første datamaskin, en Commodore 64, som syvåring, var på internett i '95, og startet sitt første firma, designbyrået «Kliin ID», rett etter videregående. Mens han utdannet seg til Art Director ved Westerdals reklameskole, kurset han medelevene i Illustrator, InDesign og Photoshop. Parallelt designet han ringetoneannonser for VG og Schibsted.

– Fokuset var den millionen.

I Schibsted kom han over en rapport fra et analyseselskap.

– Der sto det at om fem eller ti år kom alle til å ha en sosial profil på nettet. På den tiden var det helt utenkelig at alle skulle ha en digital tilstedeværelse, en identitet på nett. Men jeg tenkte: Kan det være noe der? Så jeg sluttet i Schibsted for å satse på ideen min.

I mai 2005 lanserte han og to venner nettsamfunnet Biip.no, et slags Facebook før Facebook.

– Den første måneden hadde vi 25.000 brukere. I desember samme år hadde vi 100.000. Det tok fullstendig av.

Andersen booket trendmøter hos de store reklamekjøperne, og reiste rundt med foredraget «Hvordan sosiale nettsamfunn kommer til å forandre verden».

– De digget det. Det rant inn med bestillinger på reklamebannere, faksen vår trakk ut rekvisisjoner på løpende bånd. Vi vokste fort til 18 millioner i omsetning bare på reklamesalg. Masse store selskaper sloss om oss, og lurte på om vi ville selge. Budene på selskapet begynte å flakse inn.

Bare tre år etter oppstarten solgte de selskapet for 76 millioner til Egmont og TV 2.

– Avtalen var strukturert som en såkalt *earn-out*, der vi gründerne fikk en større millionsum ved signering, og opptil 17 millioner hvert år i tre år basert på selskapets resultater. I tillegg måtte vi fortsette å jobbe der de tre årene, forteller han.

– Da tenkte jeg: Nå kan jeg betale det huslånet til mamma og pappa.

– *Hva gjorde du med resten?*

– Alt det en 26-åring ville gjort med så mange millioner.

Han reiste jorden rundt, kjøpte den råeste bilen, det feteste stereoanlegget, den fineste leiligheten og spanderte storbyferier på kompisgjengen.

– Jeg levde Instagram-livet før Instagram, tok inn på fancy hoteller bare for å ha gjort det. Jeg gikk på en hotellnettside for å finne det dyreste hotellet i New York. Det viste seg å være Trump International, som kostet 15.000 kr natten i 2008. Der bodde jeg i ti dager. Det var rått, det.

Så kom tomhetsfølelsen. Var det dette han hadde jobbet for: ha mulighet til å kjøpe biler og reise på ferie?

– Vi hadde vært et lite team som hver dag gledet oss til å gå og «knuse», lage noe spennende. Nå var det ikke lenger vårt, men vi var fortsatt låst til avtalen og måtte fortsette å jobbe der.

Han begynte å snuse på en depresjon.

– Det ble en slags krise. Jeg hadde byttet det jeg brydde meg om, mot penger. For å *resette*, forsøkte jeg å kvitte meg med resten av *cashen*. Jeg hadde en eks som sikkert fikk en million, familien hennes fikk noen hundre tusen. Mine egne foreldre fikk litt, men ikke nok. Jeg burde sikkert gitt alt til dem. Jeg var ikke gavmild nok.

Han blir stille.

– Og så døde faren min av kreft i 2010. Da var jeg skikkelig langt nede.

Les også: Nammo-sjefen: – Det er alltid en bekymring at Nammos våpen skal komme på avveier

Superkraften

Lille julaften samme år kom det første brevet fra Skatt øst. Gründerne skyldte rundt tre–fire millioner hver i restskatt. Andersen mente det var en misforståelse. Dessuten var han jo blakk.

Han forklarer: – Vi hadde skattet av salget som aksjevinninger, men fordi det var strukturert som en *earn-out*-avtale med arbeidsbindinger, mente Skatt øst at vi skulle betale lønnskatt på hele summen.

De leide inn en advokat for å få bistand.

– Han tok over 100.000 kroner for å skrive ett brev for hver av oss som svar på brevet fra Skatt øst.

– *Var det da du tenkte at du var i feil bransje?*

– He-he. Nei, men jeg tenkte: Dette har vi ikke råd til. Dette vil bli en langvarig skattekrangel, vi kommer til å gå konkurs bare på utgiftene til advokatbistand underveis. Heldigvis har jeg denne lille evnen min.

– *Ja?*

– Jeg har en slags superkraft: fotografisk minne. Jeg kan ta en bok, skrolle gjennom, og så husker jeg alt. Jeg gjør sånn, sier han og flipper gjennom en imaginær bok.

Med superkraften hadde han vært gjennom alt av Hamsun, Kielland, Wildenvey, Nietzsche, Schopenhauer og hele ex.phil.- og ex.fac.-pensum før han rundet videregående. Nå bestemte han seg for å gyve løs på jusen.

Første avdeling gikk unna på et halvår.

– Det var sykt lett, da. Virkelig null stress. Jeg leste én helg, og så husket jeg alt.

Han tok over brevskrivningen, begynte å svare Skatt øst.

– Samtidig gikk det dårlig med Biip.no, og jeg fikk mulighet til å kjøpe tilbake det tomme selskapsskallet for 150.000 kroner.

– *Litt penger hadde du?*

– Heh, jeg kjøpte på kreditt. På denne tiden var jeg på det laveste i mitt liv, forteller han.

– Jeg hadde vært gjennom et samlivsbrudd, og bodde i bilen min. Jeg var blakk, deprimert, sliten og ensom. Gutta hadde dratt videre til andre prosjekter. Jeg hadde ingen ansatte og ingen rundt meg. Jeg var ganske alene.

I 2013 bodde og jobbet jeg fra bilen min, en Mercedes C200 2008-modell. Foto: Privat

| Jeg var blakk, deprimert, sliten og ensom. Gutta hadde dratt videre til andre prosjekter

– *En kan miste motet av mindre?*

– Da det var som mørkest, kunne det bare gå én vei. Jeg gikk inn i et *kill-modus*, jobbet som faen, tenkte bare: Nå skal jeg vise alle sammen, men først og fremst meg selv, hva jeg kan.

Han bygget opp sitt nye selskap Journey, mens han studerte jus på siden, og fullførte studiet på halv tid.

– Til slutt gjensto bare masteroppgaven.

– *Hvordan gikk den?*

– Jeg fikk en A. Jeg skrev om skattemessig omklassifisering ved *earn-out*, som var det brevene egentlig handlet om. De to sensorene som vurderte meg, mente jeg kanskje var den i Norge som kunne dette feltet aller best. He-he.

Hans første sak som nyutdannet jurist var mot Skatt øst i 2015. Han førte saken selv – og vant skattekravet.

– Vi gründerne vant frem i Skatteklagenemnda. Det var som om verdens største ryggsekk ble tatt av skuldrene mine. Bare to måneder senere ansatte jeg min første medarbeider i Journey. Jeg var tilbake.

Les også: [Doktor krig](#)

Venter på å bli saksøkt

Det er halvannet år siden han ga opp karrieren som senioradvokat i Advokatfirmaet Berngaard for å jobbe fulltid med selskapet sitt. Samtidig lanserte han Advokatguiden.

– *Til vill jubel?*

– Haha. Noen er ekstremt negative og hater det, mens andre synes det vi gjør, er bra. Vi trues med saksøking nesten hver dag, men det har foreløpig ikke skjedd. Da vi lanserte i Sverige, skulle advokatsamfunnet der politianmelde oss og saksøke oss, men vi har ikke hørt noe.

Han trekker på skuldrene.

– Det er verdens beste pr for oss, selvfølgelig. Dette er oss mot advokatstanden.

– *Men ... Hva gjør du når du ikke jobber?*

– Da har jeg ikke noe liv, hehe. Jeg gjør ikke så mye annet enn å jobbe. Og så er jeg selvfølgelig så mye som mulig sammen med barna mine og kona mi.

De møttes på datingsiden OK Cupid – det ble en match.

Med min kjære Shideh, som kom til Norge som flyktning fra Iran. Vi giftet oss i 2017. Foto: Privat

– Da jeg laget profilen, måtte jeg gjennom masse spørsmål. Til slutt hadde jeg svart på 700 spørsmål, og da hadde jeg bare to matcher på hele plattformen. Den ene var hun som skulle bli kona mi, den andre var en dame i Bolivia. På den tiden hadde jeg heldigvis ikke råd til flybillett.

Smilehullet er på plass.

Tidligere i høst kjøpte paret villaen Huk Aveny 15 på Bygdøy.

– Vi var masse rundt og kikket. Jeg hadde ikke vurdert Bygdøy i det hele tatt, jeg tenkte at det var et veldig snobbete sted og altfor dyrt.

– *Dere betalte over 35 millioner for huset ...?*

– Jo, men vårt hus er et av de rimeligste i det området, gitt størrelsen. Jeg trodde ikke at vi kom til å ha råd til det. Det tilhørte tidligere skipsreder Sigval Bergesen d.y. Faren min jobbet i Bergesen hele livet, og jeg vokste opp med Bergesen-t-skjorter, overalls og hansker. Han ville nok syntes det var stas at sønnen hans kjøpte huset til redersjefen. Derfor måtte vi bare gi gass, sier han.

– Men det er veldig forfallent, så nå driver vi og pusser opp. Vi bygger og holder på.

Flaks at forbildet hans er Hamsun-karakteren Isak Sellanraa fra «Markens grøde».

– Den boken har jeg lest fryktelig mange ganger. Han går ut i skogen, finner seg et sted og begynner å bygge, forteller Andersen.

– Han får seg en gård, noen geiter og en familie, men fortsetter å bygge, til det blir et handelssted i skogen, en by rundt gården. Jeg liker tanken om at du kan komme fra ingenting og bygge noe av verdi. Noe som betyr noe for folk.

* (Vilkår).